

a sudi li se po koristi za njegovo zdravlje, očito je prije zla nego li dobra. U treću vrstu spadaju dobra, koja nijesu poželjna ni rad koristi ni rad ugone već sama poradi sebe, kao n. pr. poštenje, dobrota srca, istinitost i uopće sva, koja čine čestit i vrijedan ljudski život. I ta dobra mogu doći u opreku sa zahtjevima koristi i ugone; tako se može pitati, je li čovjeku korisnije biti pošten i dobru, ili ne prolaze bolje u životu ljudi »široke savjesti«, a da je put kreposti težak i strmenit, znano je odavna, te je već Hesiod rekao, da su bogovi pred krepost postavili znoj i muku.

Postoji li tako između dobara razlika i nesuglasica, može se pitati: koja od njih su vrijedna, da čovjek za njima teži i u postignuću njihovu traži sreću svoju. Pri rješavanju toga pitanja dolazi u obzir i to, da se sva ta dobra nalaze u dva područja, koja se razno odredjuju, čas kao područje izvanjskih i unutrašnjih dobara, čas kao područje tjelesnih i duševnih dobara, pače i kao carstvo zemlje i neba, pa se pita, kojem li će čovjeku privoljeti carstvu.

Dvije takove oblasti, od kojih svaka postavlja neka dobra i na njih svraća pogled čovjekov, jesu etika i narodno gospodarstvo. Etika određuje teženje i nastojanje, htijenje i djelovanje kako pojedinca tako i cijelih zajednica prema čudorednoj vrijednosti ili prema kreposti uopće, a narodno gospodarstvo određuje ga s obzirom na blagostanje. Obadvije polaze pri tom od izvjesnih danih dobara t. zv. prirodnih darova i sposobnosti, pa određuju, kako se ima s tim